

Luis Serra y Guardia

Ricoma, 79 y 81

Banquero

GRANOLLERS

Ofrece al público toda clase de operaciones de Banca y Bolsa

Descuento y negociación de letras y cheques : Pago de cupones : Compra y venta de toda clase de papel negociable en Banca y Bolsa

miles de votos que les servirían de falso pedestal, en el caso de conquistar las mayorías en Cataluña.

Los liberales y republicanos deben abominar de los traidores a la Asamblea de parlamentarios, de aquellos que indignamente venden sus ideales por una cartera más o menos productiva.

Cambó, el verbo regionalista que en el mitin del Bosque se muestra revolucionario y dirige ataques a elevadísima persona, se vanagloria, más tarde, de haber hecho fracasar el movimiento de junio, y se jacta de acudir en consulta al palacio de Oriente a la precisa hora de repartir el pan bendito.

Tales injurias, no deben ni pueden olvidarse y, por nuestra parte, estamos dispuestos a darles el pago merecido.

La próxima lucha nos hemos propuesto sea definitiva y con entusiasmo y con denuedo combatiremos para que Badalona-Granollers tenga al fin quien pueda considerarse y ser considerado, por sus méritos y relevantes cualidades, como su legítimo representante.

Fuimos siempre enemigos de campañas violentas, pero aunque, condolidos aceptamos la lucha en la forma que se nos brinda.

El conflicte de l'Orfeo

El perquè d'una actitud

Tota la setmana s'ha comentat, en la forma que es mereix, l'acte inqualificable realitzat pels que, per un excés de condescendència de la junta de govern de «La Unió Lliberal», tenien carta blanca en la direcció de la seva secció coral, l'«Orfeo Granollerí». I quan la gent ha comprovat que en el concert de la nit del dia 2 feien d'oients molts dels més significats enemics de l'associació, i quan s'ha vist el goig dels reaccionaris de tota mena — que no l'han pogut pas dissimular, — i quan tothom s'ha donat compte de que els immaculats *joves nacionalistes* de can Tardà començaven a fer *foe nou* portant com sota tàlem als prototipus de la falsetat i del desagratiment, per a aconseguir un cop d'efecte electoral, s'ha experimentat un instintiu moviment de fàstic i repulsió envers els que, a l'ombra d'una protecció sense límits, han arribat inclús a convertir-se en la cosa pitjor a que poden descendir els homes: en falsos i desagratits.

Perquè tothom ha de saber — com va dir-se en la magna reunió celebrada abans d'anir a «La Unió Lliberal» — que aquesta casa no ha regatejat mai res ni ha posat obstacles de cap mena, per al desenvolupament de l'obra artística i cultural del seu «Orfeo». És més, ha sigut tant gran l'amor que va fer néixer en tots

els elements directors de la «Unió», l'obra tot just començada per l'«Orfeo», que el senyor Llobet va poder confondre el seu càrrec de mestre, amb el d'amo. Durant més de dos anys, el senyor Llobet — engreït pels elogis a la seva tasca artística, — i portat, el seu mal conceller senyor Bassas, per l'odi que té a la política honrada dels directors de la «Unió»... — o portat aquest per altres *raons* més convponents, — han exercit d'amos, aconseguint que en diferents ocasions — per amor a l'obra de l'«Orfeo» que ells continuament menaçaven pertorbar — estimats amics nostres havessin de callar tot el que veien.

Un «Orfeo» com el de «La Unió Lliberal», nascut a l'escalf de l'associació, nodrit amb la seva mateixa sang, exaltat a cada pas per tots — pel què significava, pel què prometia, — no va anar cap any als actes commemoratius del 17 de gener de 1875, que organitza la mateixa associació, i els lliberals callàrem; un dia, tots els orfeons de Catalunya s'aplegaren a Barcelona per a retre homenatge a en Pí i Margall i un altre dia a en Clavé, al predecessor dels orfeons d'avui, i l'«Orfeo Granollerí» no hi va anar, i els lliberals també callàrem; i va ésser precis insistir una i moltes vegades perquè en el repertori de l'«Orfeo» hi figurés una obra tant sols de l'immortal músic poeta. Però quan l'«Orfeo» va voler una senyera, va tenir-la, i després en va tenir una altra; quan va voler donar un concert, i un altre, i un altre, els va donar; i quan va voler fer excursions, les va realitzar, i va anar a Sant Feliu... I es va coronar al mestre, i es va assistir a l'homenatge a en Lluís Millet; i mai la caixa de «La Unió Lliberal» s'ha tancat per a l'«Orfeo Granollerí» i mai havia mancat res als directors d'aquest per a portar a cap la seva alta missió. I no parlem de qüestions materialistes, perquè *lo peor es meneallo* Hem passat dos anys sense veure cap compte, i també ha callat tothom.

Però un petit incident; el descobriment d'un *descuit* del que va ésser-ne *víctima* el vicepresident de l'«Orfeo» senyor Bassas, quan l'«Orfeo» va anar per segona vegada a La Garriga, va fer vessar la copa. Era absolutament impossible amagar el *descuit*, i el vicepresident — honrat com ell tot sol — va renunciar el càrrec i es va donar de baixa de l'«Orfeo». Però això no solucionava el conflicte. Tots els socis de la Unió tenen dret a saber el què es fa en les seccions de la Casa, i un bon estol d'ells volen esbrinar què és el tal *descuit*. En dues reunions generals ja s'ha parlat llargament de l'assumpte i ara, dintre de poc, s'haurà de publicar la veritat nua del tal *descuit*.

I la por de que la cosa es convertís en un cistell de cireres i se sabessin les causes que durant dos anys han privat de donar comptes de les moltes quantitats que han passat per mans de gent tant *descuidada*, ha sigut el motiu de la sorollosa sublevació. I la gent de-

bé del regionalisme local ha acollit soçapadament als fugitius enemics dels comptes clars i dels reglaments, i ha esborrat el nom del seu centre i ha ofert la seva tribuna perquè des d'ella parlés l'hèroï d'aquest trist capítol de l'història de Granollers.

Aquesta és tota la veritat del perquè uns quants orfeonistes i el seu mestre i amo, senyor Llobet, se n'han anat de «La Unió Lliberal», intentant emportar-se'n la senyera i altres objectes de la propietat de l'associació.

I perquè això ha arribat a la consciència de tothom, s'ha fet possible la celebració d'un acte tant trascendental com el del divendres passat, en el que, en mig del més gran entusiasme, va prendre's l'acord d'exercir l'acció judicial contra els que resultin culpables del robament frustrat de la Senyera i documents i útils de propietat exclusiva de «La Unió Lliberal», i seguir, amb més fè i entusiasme que fins avui, l'obra hermosa de l'«Orfeo Granollerí», per al què es compta ja amb el concurs valiosíssim d'un mestre que no serà més que això, un mestre.

XIRINOLES

En Met Xerraire, molt abans de prendre possessió del càrrec de conceller, deia que es volia menjar crú a en Coma, quan en les sessions de l'ajuntament el nostre estimat amic se li posés al davant.

Ja han passat molts dies, des del primer de gener; s'han succeït una pila de sessions municipals i a en Coma, l'autor de la *Flauta emmetzinada*, encare no se li ha crosplit ni una partícula de la seva estimable persona.

Segurament que el nostre *Benavente* pensa que pot ser hi deixaria el dentat.

◎ ◎

Del Orfeón me vengo

Al Orfeón me voy...

Quiero, Flavio, que me digas

Si estas idas y venidas

Las entiendes, ¡vive Dios!...

◎ ◎

L'autor del drama líric coreogràfic «Lo Cant del Pirata», i de la tragèdia amb cua «L'home funest», tenia la pretensió de que la majoria de l'ajuntament intentaria sumar-lo, per creure's, ell, un element necessari i de prestigi.

— No hi anà, en Coma, i l'acolliren amb els braços oberts? — es digué un dia. I afegí: — Doncs jo, que soc un element de tant pes com ell, també m'acolliran en el seu sí, i em deixaré estimar.

I cà, home! Vostè, no és un element; vostè es un visionari i un somnia-truites, com tots els grans poetes i els grans dramaturgs...